

Prediking over Handelingen 4 : 1-13

Van tegenstand en zegen

‘Toen zeide Petrus, vervuld zijnde met den Heiligen Geest, tot hen: Gij oversten des volks, en gij ouderlingen van Israël! Alzo wij heden rechterlijk onderzocht worden over de weldaad aan een krank mens geschied, waardoor hij gezond geworden is; Zo zij u allen kennelijk, en het ganse volk Israël, dat door den Naam van Jezus Christus, den Nazarener, Dien gij gekruist hebt, Welken God van de doden heeft opgewekt, door Hem, zeg ik, staat deze hier voor u gezond. Deze is de Steen, Die van u, de bouwlieden, veracht is, Welke tot een hoofd des hoeks geworden is. En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden. Zij nu, ziende de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes, en vernemende, dat zij ongeleerde en slechte mensen waren, verwonderden zich, en kenden hen, dat zij met Jezus geweest waren’.

Gemeente,

Gods wegen zijn zeer wonderlijk, Gods werken niet minder. Zij komen altijd onverwacht en ongedacht tot stand. Dat vinden wij wel heel duidelijk in de voorgeschiedenis van onze tekst-verzen. In Handelingen 3, waarin ons gemeld wordt, dat Petrus en Johannes op het uur van het gebed (dat is 's middags om drie uur) naar de tempel gaan, en dat zij met een stoet van mensen de Schone Poort naderen en daar een bedelaar vinden, die niets anders verwacht dan een gave. Gods werken zijn wonderlijk! Want plotseling worden Petrus en Johannes stilgehouden bij deze kreupele man, die om een gave vraagt.

Zij zeggen: ‘Zie op ons’. Ze gevoelen: Hier gaat wat gebeuren. Wanneer deze man zeer geconcentreerd kijkt en zijn hand reeds ophoudt om een gave in ontvangst te nemen, hoort hij Petrus zeggen: ‘Zilver of goud heb ik niet, maar wat ik heb, dat geef ik u: In de Naam van Jezus Christus, de Nazarener, sta op en wandel!’ Dan vaart vanuit de Naam, door Petrus genoemd, het geloof in zijn ziel en hij staat op. Hij springt, dankt God en klampt zich aan de apostelen vast.

Dit wordt een volksoploop. De mensen zijn buiten zichzelf van verwondering, wanneer zij deze 40-jarige kreupele, die zij hebben gekend als een ongelukkig mens, zien rondhuppelen, lovende en prijzende God. Dit is ook precies de bedoeling van God. Want het gaat in deze geschiedenis niet allereerst om de apostelen, ook niet om de kreupele man, maar het gaat er om, dat God de band met het volk des verbonds nog niet doorsnijdt, Simon Petrus en Johannes nog het Woord laat prediken, ook buiten de kring van de drieduizend toegebrachten op de Pinksterdag. Met andere woorden: De Heere God gaat nog met de inzameling der Zijnen door onder het ten dode opgeschreven Israël.

Wanneer dan het volk is samengestroomd in de tempel, geeft Petrus een preek weg, die het volk in grote verbazing brengt. In de eerste plaats zegt Petrus, dat niet door hun kracht of godzaligheid deze kreupele is hersteld. Hij wijst dus van zichzelf af. ‘Maar’, zegt hij, ‘dit is gebeurd door de Naam van Jezus Christus de Nazarener, die gij verloochend, verraden hebt’. Die u achtergesteld hebt bij de moordenaar Barabbas en aan Pilatus uitgeleverd hebt, maar door God is opgewekt’. Nadat hij hen deze striemende verwijten, deze ontdekkende prediking, heeft voorgehouden, mildert hij plotseling in toon en zegt: ‘Ik weet, broeders, dat gij het in uw onwetendheid gedaan hebt, gelijk ook uw oversten’.

Maar dat is dan ook het voorspel op een klemmende oproep tot bekering: 'Betert u dan'; dat wil zeggen: wordt veranderd van gezindheid en bekeert u. Laat dat blijken uit uw levenswandel, opdat uw zonden uitgewist worden en er tijden van verkwikking zullen komen van het aangezicht van de Heere. Opdat Hij Jezus Christus tot u zou zenden in de levende prediking, waardoor alles weer op zijn plaats wordt gesteld. En waarmee de wederoprichting aller dingen wordt ingeluid in de komst en doorbraak van Zijn Koninkrijk.

Terwijl Simon Petrus bezig is, wordt hij plotseling overvallen door een tempelwacht. Hier beginnen onze tekstverzen. De priesters hebben dit gehoord en gezien. En zij ergeren zich. Onmiddellijk wordt een seintje gegeven naar de leidende priesters in Jeruzalem. Dit is het geslacht van de overpriesters en de hogepriesters. Onmiddellijk wordt een bevel tot in hechtenisneming uitgevaardigd, waarvoor de tempelhoofdman verantwoordelijk is. De tempelhoofdman volgt op de Hogepriester in macht en aanzien.

Waar het Woord van God komt, komt de tegenstand los. Dat was toen zo en dat is vandaag nog precies zo. Want een mens kan het niet hebben, dat hij als een doodslager wordt uitgeschud en dat hem de leer der vrije genade wordt gepredikt. Dat kan de tollenaar in zekere zin nog beter verdragen dan de vrome wereld. Want Simon Petrus heeft het gewaagd om dit volk van het verbond, deze kinderen Gods, op te roepen tot bekering, tot levensvernieuwing en tot levensverandering.

Alles mocht in die dagen. Men mocht de opstanding uit de doden loochenen, zoals de Sadduceeërs deden. Men mocht engelen en geesten en de onsterfelijkheid der ziel loochenen, zoals zij eveneens deden. Men mocht, zoals de Farizeeërs, het volk overdekken met een netwerk van bepalingen, maar men mocht *niet* zeggen: In Jezus Christus, de gekruisigde, is alle heil!

Dit is de eeuwen door zo geweest. Door de eeuwen heen mocht worden gepredikt, dat de mis belangrijker was dan de prediking, dat de mens van zijn overblijvende zonden in het vagevuur kan worden gelouterd. Maar toen Luther de rechtvaardiging van de goddeloze ging prediken en alles wat vroom en goddeloos was op een grote hoop wierp. En de verkiezende genade van God in het bloed van Christus ging prediken als de enige bron in leven en sterven, barstte de hele hel los. En wierp men zich op deze eenvoudige monnik. Het is nu niet anders, omdat het de mens tot in zijn nieren dringt en tot in de laatste nerven van zijn bestaan prikkelt, wanneer hij voor God als een goddeloze wordt uitgeschud. Het volk was goed om belasting te betalen, om te komen offeren en om te zeggen: Rabbi, Rabbi. Maar dit volk moest, het kost wat het kost, onder de hand en onder de band van dwaze oversten van Israël blijven.

Deze gevangenneming geschiedt onder een schijn van recht. Want zij worden gearresteerd, omdat zij onbevoegd waren. Deze eenvoudige Gallilese vissersmannen waren niet 'van het vak'. Ze hadden niet een Rabbi als leraar gehad, althans niet *Hillel* of *Schammai*. Zij waren niet op een van de scholen geweest. Ze werden niet voor vol gehouden. Vandaar dat straks de vraag naar de bevoegdheid aan de orde wordt gesteld. Ontzaglijk is hun nijd, hun afgunst, hun liefde tot de ongerechtigheid en hun innerlijke boosheid, waardoor zij zich als wolven werpen op deze schapen van Christus.

En daar gaan ze. Voorlopig in hechtenis, totdat de zaak nader gerechtelijk is onderzocht. Maar, goddelijke humor speelt door het boek der Handelingen. Het is alsof wij God in de hemel horen en zien lachen. U moet het zich eens even proberen voor te stellen, gemeente. Daar is Annas, de oude sluwe vos, Kajafas, de moordenaar van Christus, Alexander en Johannes, met de gehele priesterlijke aristocratie. Alles wat een titel, een ambt, een toga en een baret heeft, is in de weer. Eerbiedwaardige mannen! Het volk kruipt al in hun schulp.

Zie hoe Lucas het laconiek schrijft: 'Velen die het woord gehoord hadden, geloofden; en het getal der mannen werd omtrent vijfduizend.' Daarin toont zich de goddelijke humor over ons menselijk zwoegen. Een wonderlijke tegenstelling. Zó laat God Zijn Koninkrijk komen—altijd en overal! De tijden van ruimte voor de Kerk zijn meestal geen tijden van bloei. In tijden, waarin hard geploeterd wordt, wordt soms ook het meest geklaagd over de onvruchtbaarheid. Maar nauwelijks laat God Zijn dienstknechten binden, of het Woord van God breekt met al zijn innerlijke kracht door.

Ik sprak laatst een zendingsarts, die tegen me zei: 'Wij hebben met zoveel arbeiders gewerkt van die tot die tijd, daar en daar en er zijn zoveel mensen tot de doop gekomen. Maar toen wij als oud vuil uit de samenleving werden weggevaagd en wij in de kampen ons afvroegen: Hoe zal het gaan met al die gemeenten, die nog maar zo in de kinderschoenen staan, en wij terugkwamen, toen hebben wij ons verwonderd. Wij waren verbroken in ons hart, toen we zagen, dat er duizenden mensen kwamen die in deze weg van bloed en tranen gingen vragen naar de Christus'. Wat een beschamend voorbeeld voor Europa!

'Velen geloofden'. Wat hadden die mensen er voor belang bij, gemeente? Naar uitwendige maatstaf niets! Want zij, die hun het Evangelie verkondigd hadden, werden als gevangenen weggeleid. Dat was dus allerm minst een mooi voorteken voor henzelf. Laat ons onze ogen heffen tot die almachtige soevereine Geest, die Zijn Woord laat doorbreken in deze mensenharten. Het Woord is een scherp tweesnijdend zwaard! De tegenstand is een begeleidend verschijnsel van de zegen op het evangelie! Het hoort erbij! Paulus zegt ergens: Mij is een grote deur geopend en er zijn vele tegenstanders. Het Woord van God is er weliswaar op uit om, ten eerste tot een eeuwige zegen te zijn! Maar het Woord draagt als nevenwerking met zich de verharding, 'de reuke des doods ten dode', wanneer de mens niet buigen wil.

Eén preek, en honderden tot bekering! Gemeente, wat sprak Petrus een goed woord voor de Heere Jezus Christus! Is deze tegenstand in uw hart al gebroken? Want zodra God Zijn Evangelie laat prediken, trekt de mens zijn harnas aan en pantsert het zich in zijn eigenwillige godsdienst of in zijn openbare vijandschap. Is die tegenstand, alvorens u die bij anderen gaat opmerken, reeds in uw eigen hart al gebroken? Zodat u een overwonnene bent geworden van deze hemelse Overwinnaar? Hij die met het scherpe zwaard van Zijn Woord ook nu rondgaat?

De volgende morgen is er vergadering. U ziet hen voor u zitten. Petrus en Johannes zullen wel onder de indruk komen van al deze geleerdheid. Zij worden ondervraagd: 'Door wat macht en door wat kracht en in welke naam hebt gij dit gedaan'? Zij stellen dus de vraag naar de bevoegdheid. Nu, die bevoegdheid hadden zij naar aardse maatstaf niet. Zij waren weliswaar wettig geroepen, zij waren geen indringers, die zichzelf opwierpen, ook die zijn er. Nee, zij waren wettig door Christus geroepen. Maar aan de maatstaven, die het Sanhedrin aanlegt, beantwoorden zij niet. Nu hebben deze heren het niet over de kreupele, die genezen is. Die is hen de moeite niet waard. Deze man interesseerde hen niets, omdat zij herders waren, die zichzelf zochten. Alle herders van toen en nu, die zichzelf zoeken, bekommeren zich in de diepste grond niet om de kudde. Wat sterft, dat sterve; wat afgesneden wordt, dat worde afgesneden.

Wee deze herders! Het klinkt de eeuwen door als een donderslag. Wee de herders, die zichzelf weiden en niet naar de schapen vragen! Het gaat deze leiders ten diepste om zichzelf te handhaven. De stoelen van de heren gaan wankelen. Wat het kost, dat koste het, maar zij zullen zich handhaven. Daarom stellen zij de vraag: 'Door wat *macht* hebt gij dat gedaan'? De opdracht wordt aan de orde gesteld en zo willen zij deze discipelen op een zijspoor rangeren. De waarheid van Christus interesseert hen niet; Die haten zij.

De waarheid heeft op deze aarde geen tent en helaas vaak ook niet in de kerk in haar zichtbare openbaring. De waarheidsvraag wordt ook vandaag met evenveel kracht omzeild als zij in die tijd werd ten onder gehouden. Vooral deze geestelijke leiders zijn buitengewoon listig in het bedenken van zijsporen. Maar in al hun geslepenheid zijn zij werktuigen in de handen van de Heilige Geest om zichzelf in hun eigen arglistigheid te vangen, zodat Petrus, vol van de Heilige Geest, precies de prediking kan geven, die zij nodig hebben.

Petrus, eerst benauwd voor een dienstmaagd, is nu niet bang voor het gehele Sanhedrin, dat hem geselen kan en doden. Welk een verschil! Nee, dit is niet uit Petrus, maar uit de Heilige Geest te verklaren! Hij sprankelt van de Heilige Geest en van humor. Hij zegt: 'wij worden hier vandaag gerechtelijk onderzocht over een weldaad aan een mens geschied'. Stel u voor, de tegenstelling is lachwekkend. Onderzocht, en nog wel gerechtelijk onderzocht, over een weldaad, aan een mens geschied.

Zie Petrus daar staan. Zo is het vandaag nog. Want, al wordt de leer der vrije wil met brede wiekslag bedreven ook in onze kerk, en al wordt de leer der vrije genade ontkend en al wordt er nog zoveel wind' van leer gebracht, dat alles is goed. Maar pak een zondaar eens aan en begin bij uzelf, dat er geen zaligheid is dan alleen in de Naam en de kracht van Christus, of vijandschap breekt los! Wanneer een mens verwezen wordt naar het welbehagen van God, naar Christus, dan noemt men dit een gevaarlijke leer. De mens moet wat meer aandeel hebben in de beslissing voor de zaligheid.

Simon Petrus is vol van de Heilige Geest. Hij wijst van zichzelf af naar de Heere Jezus Christus en hij zegt: 'zo zij u allen kennelijk en het ganse volk Israël, dat door de Naam van Jezus Christus, de Nazarener, die gij gekruisigd hebt, welke God van de doden opgewekt heeft, door Hem zeg ik, staat deze hier voor u, gezond'.

Zij krijgen een preek, die ze *niet* horen willen! Nu moet u niet denken, dat Petrus een man was van het soort: Ik heb het hen nog eens een keer gezegd. O nee, daarvoor was hij te vol van de Heilige Geest. In zijn hart en in zijn oog is eigenlijk maar een begeerte n.l. of er nu onder deze oversten en priesters niet een was, die in elkaar viel; of er niet een was die het inzag! Hij had ten diepste medelijden met hen van wie de gezichten met de dag meer vergramden en verstrakten. In de diepste grond waren zij verwerpers van hun eigen zaligheid.

Nu gaat Petrus wel de sluizen van Gods ontferming openzetten en de heerlijkheid van de gekruisigde en opgestane Christus verkondigen. Maar Hij zal hen eerst zeggen wat ze hebben gedaan. 'Dien gij gekruisigd hebt.' Hij begint dus niet, met naar de mode van vandaag, te zeggen: 'Christus is voor u allen gestorven, neem dat aan en houd het daarvoor.' Nee, gemeente, dat is een prediking, die tekort doet aan de verschrikkelijkheid van de zonde! Hij begint met hen te zeggen: 'Dien gij gekruisigd hebt'. Gemeente, er is bij God een zee van ontferming, zo groot, dat ik er alleen maar van stamelen kan! Maar ik heb u ook te verkondigen, dat u bent haters van de vrije genade, verwerpers van uw eigen zaligheid, dat u rondloopt met het bloed van Christus aan uw vingers en dat u moordenaars bent van de Middelaar.

Ergert u dit? Dit is immers niet mijn woord, maar Gods eigen Woord! Leest u het maar na in vers 10. Deze man is opgericht door de Naam van Jezus Christus, de Nazarener, Die u gekruisigd hebt. Zie, gemeente, wanneer de mens het Evangelie verkondigd wordt dat er bij God innerlijke ontferming is, dan denkt hij al gauw: dat weet ik wel. Dan denkt hij bij zichzelf: Ja, dat is wel zo. Dan pantsert hij zich, trekt een scherm voor zijn hart of hij vermaakt zich in een spiegelbeeld. Ja, zegt u, die mensen waren dwaas. Inderdaad, maar u bent niet minder dwaas. Want hebt u zich ooit als een verwerper van Jezus van Nazareth leren kennen?

En dat is dringend noodzakelijk! Het is te verstaan, dat mensen boos worden. De vijandschap zit in ieder hart, totdat God ons te sterk wordt, totdat God Zijn liefde uitstort in ons hart. Dan breekt een mens. Wanneer hier de liefde Gods in mensenharten wordt uitgestort, dan breekt de tegenstand. Want ik heb u laten zien, wat er in uw hart is, maar nu moet ik u ook laten zien wat er in Gods hart is. De dwaasheid van de mens vernietigt Gods raad niet, maar voert deze juist uit.'

'Ik weet, dat gij het door uw onwetendheid gedaan hebt.' Hier komt het eeuwig welbehagen Gods in Christus tot openbaring! Want juist door de dood en de opstanding van Christus preekt Petrus bekering en vergeving van zonden. Dat wil zeggen: dat ik u eerst aangeklaagd heb als moordenaars van de Middelaar Gods en der mensen. En dat ik u diezelfde Middelaar, die wij gedood hebben, mag voorstellen in Gods opdracht en kracht als de vergevende Zaligmaker, door Wie bekering en vergeving der zonden wordt geschonken! Wat is geloven? Wat is bekering? In een paar woorden samengevat: dat een mens voor honderd procent van zichzelf wordt afgewend en naar God in Christus wordt toe gewend.

Nu wordt zelfs aan deze oversten, zelfs aan een Kajafas, en zelfs aan een Annas, een gekruisigde, gestorven en opgestane Christus gepredikt! Is dat niet het toppunt van Gods liefde en genade? En is het dat ook nu niet, dat u gepredikt mag worden in de Christus, bekering en vergeving van zonde? Niet alleen als eis, die u hebt mee te brengen, maar als beloften, die Hij met Zich mede brengt. Bekering en vergeving van zonde zijn gaven, die Hij met Zich mede brengt. Zo wordt Christus aan Israëls oversten en aan ons voorgesteld.

Bent aan uw zonden ontdekt? Als u eens eerlijk werd en uw zonden ging tellen, dan kwam u misschien tot twee of tien. Maar is dit uw zonde, o zondaar, dat u zich tot nog toe niet gewend hebt tot de levende God! Petrus is een Schriftuurlijk prediker, die er een Schriftbewijs bij geeft. Hij zegt: gij oversten, gij zijt de bouwlieden aan het geestelijk huis. Maar weet gij, wat gij gedaan hebt? Gij hebt de hoeksteen afgekeurd en hebt gezegd: Weg met die steen, waardeloos! Het bewijs wordt geleverd uit psalm 118. David had het in psalm 118 moeilijk, omdat hij door de officiële leidslieden van zijn dagen werd verworpen. Men keurde hem af om een hoeksteen te zijn in het Godsgebouw van die dagen. En toch wist David, dat hij door God was uitverkoren tot een hoeksteen. Vandaar dat hij hier een schaduw is van Christus, die in Zijn dagen dit alles vervult. Ook en juist Hij werd door de officiële geestelijke leidslieden van die dagen afgekeurd en opzij geworpen, maar werd door God als een hoeksteen, waarop het gehele gebouw rustte, ingezet.

Calvijn zegt: 'Wat is dit een troost, wanneer wij in een bepaalde tijd alle geestelijke leidslieden tegen ons hebben en wij op Christus alleen zijn gegrond, wat is het dan een troost om alleen te staan, te delen in de smaad van David en Christus'. Christus was verworpen. Dat hebt u gedaan, zegt Petrus! U hebt deze uitnemende hoeksteen voor het Godsgebouw afgekeurd en daarom stort uw volksbestaan in elkaar.

Welk een woord! Waar is het Sanhedrin? Waar zijn de geestelijke leidslieden van Israël? Waar zijn de verleiders van de kerk, die het enig fundament, Christus, hebben verworpen? Met Christus staat Petrus als een rots in de branding en fier predikt hij: 'En de zaligheid is in geen Ander!' Dat wil zeggen: Hij schudt het hele Sanhedrin uit en zegt: Gij denkt wel, dat gij de zaligheid hebt in u zelf, in uw wetsbetrachting, in uw eigengerechtigheid, in uw godsdienstige vormen, in uw geleerdheid, in uw naar de wereld gekeerd zijn, o Sadduceeërs! Maar de zaligheid is in geen Ander! Daarmede werpt hij dit hele Sanhedrin op eenzelfde hoop van de goddelozen en zondaren.

Welk een preek, gemeente! Wanneer wij in deze zelfde vaart van het Woord worden meegenomen, welke ambten of titels, rijkdom, eer of aanzien wij ook hebben, wat wij ook van onszelf denken of wat anderen van ons denken, God zegt: De zaligheid is in géén *Ander*! Ook wij worden op diezelfde hoop geworpen, tenzij en totdat wij geleerd hebben, dat de zaligheid in geen *Ander* is gelegd en door geen *Ander* is tot openbaring gebracht! Want deze kostelijke hoeksteen, deze rots is Christus. De zaligheid is in geen *Ander*.

Och, wanneer een mens eerlijk wordt, ja eerlijk gemaakt wordt door de Heilige Geest, dan moet menigeen ook nu zeggen: Hoe braaf en christelijk ik ook leven mag, hoe trouw of minder trouw ik mijn plichten ook vervul, hoezeer ik als een goede huisvader of moeder bekend moge staan, hoezeer ik als ouder mijn best doe voor mijn kinderen, ik ben doodongelukkig. Dat wordt hier gepredikt. Want wij gaan nooit door het geloof in Christus in, tenzij we er eerst geleerd hebben buiten Hem te staan! Dan wordt het goddelijke muziek: En de zaligheid is in geen *Ander*!

Alle mensen beloven zichzelf de zaligheid. Alle mensen hebben een zwakke of een heldere hoop op de hemel. Maar intussen gaat de een door met lasteren; een tweede vloekt zijn personeel uit, een derde leeft in onenigheid met zijn kinderen, een vierde veracht zijn ouders, een vijfde pleegt allerlei onreinheid in het verborgene, een zesde zet zijn naaste af. En een ander is o zo vroom, maar is nooit aan Christus ontdekt.

Niet dat u zich zelf de hemel belooft is belangrijk. Want God heeft een wet en deze wet handhaaft Hij tot in eeuwigheid. Daarvan laat Hij geen jota of tittel vallen. Christus is ook niet gekomen om die wet af te schaffen, maar om die te vervullen. De Heere doet al onze vroomheidspogingen te pletter lopen tegen deze rots. Dit is de Heilige wet Gods, dit is Zijn heilige uitgedrukte wil, zodat het gaat om de wil Gods. Welke afdwalingen een mens ook moge hebben om het te zoeken bij zichzelf of bij een ander, bij erkende vromen of ik weet niet hoeveel andere dingen meer, dit is het rijke Evangelie: En de zaligheid is in geen *Ander*!

Dat is de van God gegeven Borg, die als tweede Adam de wet Gods niet heeft vertrappt of afgeschaft, zoals ten onrechte soms wordt beweerd, maar die de wet Gods zelfs in de kolken van de dood heeft hoog gehouden. Hij heeft de wil van God in Gethsemane en op Golgotha laten staan, toen Hij onderging. Hij heeft aan de gerechtigheid Gods zo volkomen voldaan, dat Hij van nu af aan de uitgedrukte rechtvaardigheid Gods is, zodat God rechtvaardig is en blijft, ook wanneer Hij de goddeloze rechtvaardigt. Dat is een evangelie vol troost voor verloren zondaren, die uit zichzelf worden gezet! Aan hen mag ik als een troubadour van de Heere Jezus Christus, Zijn genade, Zijn liefde, Zijn ontferming uitdragen, totdat zij van hun lamme benen en voeten afzien om voor het eerst te leren verstaan: Zalig worden door een *Ander* is mogelijk!

Ja gemeente, wanneer een mens dat begint te geloven, springt hij op van vreugde. Maar denk er aan, wij hebben niet alleen nodig die *Ander* te *horen* en te zien, wij hebben ook nodig met die *Ander kennis* te maken. Wij hebben uit onszelf te worden uitgezet, om in dat stervensproces met Christus ons eigen ik met alle uitgerekende vrome en goddeloze listen in de dood te geven. Want zolang wij zelf aan het woord zijn, hebben wij een verduisterde Christus; maar wanneer het ons zo gaat, zoals Paulus zegt: 'Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij.' Dan gaat Zijn borgwerk, Zijn kruis, Zijn opstanding glanzen! De zaligheid is in geen *Ander*. Of zij Boeddha of Mohammed of hoe dan ook heten. De zaligheid ligt ook niet in uw vrije wil, ook niet in uw dode orthodoxie en allerminst in uw vrome praatjes. De zaligheid ligt in *Christus*!

Wat is bekering? Inzien, dat wij God tot op de dag van vandaag hebben tegengestaan. Daaronder verloren gaan en Gods liefde voor een vijand te smaken. Maar niet alleen voor het eerst. Het blijft ons leven lang aan de orde om de zaligheid in een Ander te zoeken. Dat is een les, waarover een Christen zijn leven lang doet, omdat wij altijd weer de zaligheid in onszelf of bij anderen willen zoeken. Daarom heeft God een volk, dat Hij elke dag op de operatietafel houdt, opdat het ook elke dag genezen zal worden door deze hemelse Geneesmeester. Dat is een stuk, om niets in uzelf te hebben, maar alles in deze gezegende Borg door de band des Geestes in onze ziel. Dit is een wonder!

Want er is geen andere naam onder de hemel gegeven tot zaligheid, waardoor wij moeten zalig worden. Het kan niet anders! Niemand komt tot de Vader dan door Christus. Wie zo over de algemene vaderlijke Gods spreekt, heeft nooit voor Gods rechterstoel gestaan. Niemand komt tot de Vader dan door Christus. Alleen in Hem, door Hem is er toegang, maar dan ook een volkomen toegang door Zijn bloed! Het is Gods genade, Gods welbehagen en Gods wil. Hebt u het leven buiten uzelf gezocht? Is het u er ooit om te doen geweest om zulk een Zaligmaker te bezitten? Haast u om uws levens wil, want het wordt u nu nog gepredikt. Morgen bent u er misschien niet meer. De tijd is kort en de eeuwigheid is lang. Haast u om uws levens wil, want de rechter staat voor de deur. Zijn liefdeshart staat nu nog wagenwijd open voor de eerste de beste zondaar, die tot Hem vlucht. 'Die tot Hem komt zal Hij niet uitwerpen.

Tenslotte vragen wij: Wat zeiden die Rabbi's wel van deze preek? Nu daar konden zij niets tegen zeggen. Zij waren het er niet mee eens. Die zijn er nu nog wel. Maar zij konden er toch niets tegen zeggen. Hoe kwam dat? Omdat de Heilige Geest in hun consciëntie zei: Zo is het. Maar in de diepere lagen van hun hart barstten zij van nijd. Zij hadden er niets tegen te zeggen. Zij konden ook niet ontkennen, dat die man beter was geworden. Als zij naar hun begeerte waren te werk gegaan, hadden zij de apostelen daar op staande voet doodgeslagen, maar ze durfden niet. Waarom niet? Omdat zij ellendige slaven waren van de volksgunst. Ze lieten al hun doen en laten bepalen door de vraag: Hoe houden wij het volk te vriend? Zij vroegen niet naar God, maar naar de volksgunst. Dan zijn wij verloren. Want dan slaan wij door van de ene naar de andere kant. Ze konden er niets tegen in brengen. Hun monden werden gesnoerd.

'En zij kenden hen, dat zij met Jezus geweest waren'. Dat wil niet zeggen dat zij hen vroeger ook al eens gezien hadden, maar zij zagen, dat dezelfde gestalte die in Christus was, ook in hen was. Kijk, gemeente, zij moesten er niets van hebben, maar dit konden zij niet ontkennen.

Nu gaan wij met deze toepassende vraag besluiten: Kunnen de mensen aan u en mij zien, dat wij met Jezus geweest zijn? Wanneer wij geworpen worden in de strijd om Gods waarheid, ook al verwerpen mensen deze voor hun eigen hart, moeten zij dan toch erkennen: Deze mensen zijn met Jezus geweest? Deze vraag moet u nu eens niet aan een ander stellen, maar aan u zelf. Hoe bent u thuis voor uw vrouw, voor uw man? Kan hij of zij aan u merken, dat u met Jezus geweest zijt? Hoe bent u voor uw kinderen? Hoe bent u in uw werk tegenover hen, die over u gesteld zijn. Revolutionair of gehoorzaam? Hoe bent u voor uw personeel, dat onder u gesteld is? Kunnen deze mensen aan u zien, Maandagsmorgen en de gehele week, dat u met Jezus geweest bent? Nu moet u niet naar een ander kijken, onderzoek uzelf daarin eens. Het gaat hier niet om een volmaaktheidsleer, maar over een arme-zondaars-leer. Een theologie, die de vruchten des geloofs predikt, n.l. de waarachtige vruchten des Geestes.

Gemeente, het was ons beter, dat een molensteen om onze hals gebonden werd en wij in de diepten der zee verzonken, dan dat we aarzelen en mensen die beginnen te geloven, tot een val zouden zijn. Wee, wee ons wanneer wij de naam van Christus in ons huis, in onze omgeving, in onze werkkring, op de kantoren en de fabrieken, op de scholen te schande maken en Christus naam om onzentwil wordt gelasterd. Maar dat niet alleen. Het is niet voldoende dat Christus naam om onzentwil niet wordt gelasterd, maar veeleer dat deze verheerlijkt wordt. Deze vruchten hadden Petrus en Johannes niet van zichzelf! Dan waren zij reeds lang gevlucht. Zij waren met de Heilige Geest vervuld.

Nu begint de reformatie niet aan de buitenkant, maar aan de binnenkant. In de eerste plaats met waarachtige schuldbelijdenis en vernedering van uw hart. En met de openbaring van het goddelijk Vaderhart door de werking van de Heilige Geest. De zaligheid is in geen Ander. Alle heil voor tijd en eeuwigheid, alle afwending van alle onheil voor tijd en eeuwigheid, het alléén te zoeken en te vinden in de Naam van Jezus Christus, de Nazarener!

Amen